

FEKETE VINCE

Kizökkent idő

SZÁRNYVONAL

Amikor még mindent sikerült csodálatosnak találnunk. Még minden volt, és minden még feneketlen odaadás. Ránk vetült naponta a fény. És nemcsak a réseken át. Aztán, mint a puzzle-játék részei, amikor végül kirakódnak, úgy állt össze, egyetlen nagy egésszé a világ. És az, ami ebben a történetben az én időm, az én terem volt. Szárnyvonal: az voltam neked.

A fő vonalaktól, csomópontoktól távol. Világ végén aprócska vicinális, fapados vonat. Olcsó jegy, minimális komfort, de mégis jó. El lehet jutni vele, igaz, csak zötykölődve, és ha nem siet az ember, oda, ahová különben egynegyed idő alatt stoppal, autóval, taxival. De olvasni lehet közben, nézelődni, ahogy tízpercenként megáll, s nekilődül a mezőnek, a hegyek alatt, félkaréjban.

A kalauz leszáll, előrebaktat, vizet iszik, majd a vonat elején felugrik újra a lépcsőre. Nyirkos, petróleummal felmosott padló színe van az égnek és a földnek. Csak a menetidő, az állomások órái jelzik, hogy reggel, vagy éppen este van. Nagy kopár váróterem, várakozások a szutykos mozaikkockákon. Zizegő sürgönydrótok, rajtuk csillogó zúzmara a hír. Az alsó lépcsőn a növekvő sebesség, ahogy egybemossa a talpfaközöket.

Minden állomáson föltápáskodik és álmosan a lépcsőhöz botorkál egy-egy utas, aztán leszáll. Elöl újra nekirugaszkodik a mozdony, rándul és elindul. Mint a hulló falevelek, zizzennek a szavak.

Utasoké. Arcuk fáradt, szomorú, egymáshoz hasonló. Elnyúlt testük mintha lebegne, s nem érzékelné a vonatzötyögést. Amikor fékez, a léptük meg-meginog, ahogy a folyosón igyekeznek az ajtó felé.

Léghuzat örvénylik az utolsó kocsi mögött. A szél a szemembe borzolja a hajam.

ÜVEGPARÁZS

SZ. L. és K. E.

Fergetegek, frissítő viharok, tűzvészek, perzselő lángnyelvek költöznek a nem otthonok, a titkos találkahelyek kopottas, szüette, ízléstelen bútorai közé, betörnek a még tán a régi időkből, az ántivilágól itt maradt, itt rekedt fürdőszobákba, be a kicsempézett mellékhelyiségekbe, felperzselik az egyen-függönyöket, a

hotelszobák védjegyeit viselő törülközőket, az ágyakat, foteleket, a szőnyeget, melyek jótékony felhőt vonnak köréjük, jólesően takarják, dugdossák a „világ szeme” elől, és a fák és a ködök függönyei is, az éjszaka leereszkedő leplei is cinkosaik lesznek, segítők, mert elrejtik, elfedik őket, s mint egy-egy jótékony paraván mögé, odalophatják,

odacsenhetik féktelen, titkos és konvenciókat felrúgó viszonyukat, ahová a házasságuk vészkiáratain át menekülnek, egy napra, két napra, rövid időre frissítő levegőt, új érzelmet csempésznek a recsegő-ropogó eresztékek közé, aztán megint visszamennek az életeikbe, és megint ugyanúgy megy tovább, gördül, cammog minden, és ők, mint

a szélső hámrá kötött lovak, szabadságra,
száguldásra születettek, újra és újra el- és
kiszabadulnak, elszakítanak minden köteléket,
felrúgnak minden szabályt, kidobálnak minden
súlyt a léghajó kosarából és egymás felé suhannak,
szállnak, röpködnek egy-egy mindent felperzselő,
felégető és felfrissítő találkozásra, szerelemre.

ANNA KARENINA

A szemét látta, az arcán az összeránduló izmokat, a testében
Villámként végigfutó hullámokat érzékelte, a térd remegését,
A hangokat, a sóhajokat, a visszafojtott kiáltásokat, a sejtelmes
Fényt megcsillanni a pupilláján, a félelmetesnek tűnő, ösztönös

Elszántságot a tekintetében, a szétfolyt bőr, a bomlott haj, a mellek,
A kapkodó lélegzet ugrálását, a parancsokat, hogy most fordítsa
Meg, hogy most gyorsabban, most teljes erejéből, a stimuláló
Mondatokat, sóhajokat, a szaggatott szavakat, a mondatok szökellő

Lejtését, miközben ficáncol alatta, miközben felülről, lassan
Emelkedő, majd eszeveszett tombolássá fokozódó ritmusban
Magáévá teszi, az arcát látta, a szemét, a haja kuszaságát, ahogy

Időnként, a kék csúcsain újra és újra kontrollálhatatlanul, valami
Titokzatosan rejtélyes és delejes összevisszaságban megsemmisül –
Mielőtt az utolsó vad iramban, Vele együtt, ő is összeomlik.

AHOL HIÁBA

Előbb csak a levelek ritkulnak meg, csak
Egy-egy levél között lesznek nagyobb és
Nagyobb szünetek, előbb csak a levelek,
Majd az üzenetek is kimaradnak fokozatosan,
Miután elmaradnak a mindennapi beszélgetések,
Aztán a távolsággal együtt, a több óra
Eltéréssel együtt összezavarodik minden,

Hogy mikor volt nappal és mikor éjszaka,
S mikor érhatték volna utol egymást az éterben...

A napok jönnek-mennek, elszaladnak
Aztán a hetek, hónapok is, az elején még
Oly nagyon várt találkák, az oly nagy
Körütekintést, egyeztetést kívánó ilyen-
Olyan időközönkénti találkozások is elmaradnak
A nagyon-nagyon messziről egymás felé tartók
Között hol ezért, hol azért, aztán már az
Emlékek is kezdenek lassacskán megfakulni,
Elmosódni kezd a vállak íve, az arc képe, a
Mosoly, elsuhan a hang az ájerben valahová...

Hosszú hónapok múlva tudja csak meg, hogy
Az élet egyre mélyebb nagyvilági erdejében,
A világ egy másik, végtelenen túli felében
Hogyan is és miként is volt, van, hogy éppen
Mit csinált, merre járt, mivel töltötte idejét
Az utóbbi egy-két-három hétben, hónapban,
S ha változott, hát mi volt, ami azóta nagyon
Jelentősen a most már külön életében, csak egy-
Egy ritka levélből, egy-egy sebet feltépő, kósza
Esemesből, aprócska, finom jelzésből csupán...